

godt, thi da tager man dem selv. — Jeg skal hermed anbefale, at denne Sag gaar videre, og navnlig til et Udvalg, jeg formoder til Finantsudvalget. Man vil da kunne oppebie, at dette Udvalg efter nærmere Hjøvelse og Undersøgelse, som ganske vist maa kræves, gjør Indstilling om de Skridt, som til den Tid maatte findes forpøne.

Bale: Det kan vistnok ikke undre Nogen, om jeg ved denne Sags Drøftelse ønsker at sige nogle Ord. Jeg har allerede paa et tidligere Trin havt Leilighed til at udtale, hvorledes en efter den omhyggeligste Overveelse af Alt, hvad der hørte med til denne Sag, udarbejdet Lov i sin Udførelse fra Regjeringens Side eller fra Ministeriets Side er saa at sige paa ethvert Punkt krænklet. I det Mindste efter de offentlige Udtalelser, som ledfagede denne Lov paa ethvert Punkt, er Hensigten med Loven i Udførelsen fra Ministeriets Side behandlet saaledes, at der nu foreligger et saadant Resultat som det, der foreligger. Det glæder mig, at der i den Fremstilling, som er given af den ærede foregaaende Taler, ikke med et Ord er sagt, at selve Loven var Skyld i det, som her foreligger; men i Ministeriets Bemærkninger er der ikke desto mindre et Sted paaberaabt, at et af de største Misgreb, der har foreligget, skyldes Loven. At gaa ind paa Enkelthederne, at følge dem fra først til sidst, at vise, hvorledes Loven fra Ministeriets Side paa de enkelte Trin af Udførelsen saaledes er krænklet, dette hører ikke hjemme i denne første Forhandling, og det er ogsaa tilstrækkeligt, at jeg kun nævner det nu. Thi det er ligeledes en Side af det Lillidsforhold, som skulde være mellem Ministeriet og Rigsdagen, at, naar Rigsdagen fra sin Side kommer Administrationen imøde paa en saadan Maade, som flet er ved den Leilighed, en saadan Lillid fra Rigsdagens Side da ikke maa mødes med en saadan Mangel paa Omfagt, ja, en saadan Tilfidsfattelse af tydeligt udtalte Ønsker, som flet er ved denne Leilighed. Kun eet Punkt vil jeg fremhæve, og det er dette, at, da denne Sag var for, indbragt af mig, var der et Hensyn, som jeg havde, der var lige saa levende som Hensynet til det engang at faae Spørgsmaalet om det mangelfuldt udførte Skuespilhusets Tilendbringelse ud af Verden —, det stod jo som en Skamplet, kan jeg sige, paa Bygningsvæsenet her i Kjøbenhavn, og man maatte se at komme ud af en saadan Galvhed. Men da havde jeg tillige ved de Bestemmelser, der vare opstillede i Loven, søgt at værne om, at Sorø Akademi's Indtagter, hvis Bestemmelse dog var en ganske anden end den at yde Midler til det kongelige Theater, kunde blive erstattede paa en god og forstændig Maade, og derfor havde jeg sat den Bestemmelse ind i Paragraphen, at ligesom Rigsdagen havde selvstændig Frihed til efter de 5 Mars Forløb at drøfte dette

Spørgsmaal, saaledes skulde tillige det Spørgsmaal drøftes, hvorledes man kunde skaffe Sorø Akademi de Midler tilbage, som vare udgivne til Theatret. Jeg vil tilføie, at jeg ikke har opgivet i Konsekvens af de Skridt, som jeg har tilladt mig at gjøre i denne Sag, at tænke paa Midler til, at Sorø Akademi kan faae sine Penge tilbage.

Berg: Det Forslag til en Tillægsbevilling, som foreligger, udgjør henimod 1 Million Rd., idet § 1 indeholder 799,000 Rd.s Indtægtstab og Udgift, og Theateroverskridelsen, der skjuler sig, som anført af en tidligere Taler, under en kommiss lille Sum af 2,500 Rd., vil, naar de 2,500 Rd. fradrages, udgjøre 160,500 Rd., altsaa noget over 960,000 Rd. Nu er ganske vist en Del af disse Beløb Gjenbevilling, men der bliver dog tilbage en saa betydelig Sum, at, da det indeværende Finantsaar dog er et ganske jevnt Aar, hvor der ikke er indtraadt særlige uventede Begivenheder, som man ingen Anelse havde om, da Rigsdagen sluttede den 1ste April, dette Forslag, saa synes det mig, er ligesom en Forimag paa, hvad man har talt saameget om under Navn af foreløbige Finantslove. Uagtet det ikke er taget saaledes af Regjeringen, kunde det af den Del af den offentlige Mening, som nu har en særegen Kjærlighed til Begrebet foreløbige Finantslove, tages i den Forstand, som om dette Lovforslag kunde være en Prøve paa, hvad man kunde byde Rigsdagen, saa at, hvis f. Ex. Folkethinget tog imod, at Udgifter i et saadant Omfang vare afholdte uden forudgaaet Bevilling, lod det sig vel ogsaa byde Mere med Hensyn til en større Frihed i Anvendelsen af Statens Midler uden Bevilling. Jeg skal ikke opholde mig ved mange af disse Punkter; de høre jo nærmest hjemme til Drøftelse i et Udvalg, og forsaavidt de ikke ere aldeles usædvanlige, vil der vel ikke være Tvivl om, at de ville blive bevilgede; ja med den forunderlige Smøbekommen, som navnlig Folkethinget ved mange Leiligheder viser ligeoverfor Regjeringen, ogsaa i finantzielle Sager, vil man vel gaa videre, end man i og for sig kan finde var rimeligt og billigt. Jeg skal derimod henholde mig til enkelte af de Punkter, som findes paa Tillægsbevillingsloven, og da først til det Punkt, som var Gjenstand for den første og ligeledes for den anden ærede Talers Udtalelser (Schjørring og Zahle). Jeg kan i saa Henseende fatte mig kort; thi jeg kan i alt Bæsenligt henholde mig til, hvad der er sagt af det meget ærede Medlem for Thisted Amt's 4de Valgkreds (Schjørring), navnlig hvad angaar Betydningen af dette Punkt, stillet ligeoverfor Betydningen af vor Bevillingsmyndighed. Naar der er nævnt, at dersom man ikke havde sluttet denne Kontrakt, vilde Resultatet være blevet endnu værre, saa skal jeg til, hvad der derom allerede er yttret, kun føie, at, hvis man ikke havde sluttet nogen Kontrakt, vilde der flet ingen Bygning være